

Едно от последните издания на романа „Осъдени души“ е отново на „Сиела“ от 2009 година (заедно с „Тютюн“ той е част от поредицата „Популярна класика“). За разлика от предишното си издание, сега „Сиела“ залага на корица, издържана изцяло в черно и бяло, като именно контрастът между тях трябва да внуши носената от заглавието на романа идея за човешката осъденост. Издавайки „Осъдени души“ и „Тютюн“ с напълно аналогични корици обаче „Сиела“ всъщност подсказва, че идеята за обречената и обричаща се на гибел личност работи във всички Димови романи. В този случай корицата настоява да бъдат видени интертекстуалните пресичания в творчеството на Димов.

За най-дискутирания от романите на Димов – „Тютюн“ – коричните решения изглеждат като че ли най-опростени. Отказът от сложни или символни изображения може да се чете по различен начин: от една страна, превръщайки се в „случай“, „Тютюн“ е прекалено познато на читателя заглавие, т. е. още преди да е прочел романа, той е наясно с неговата (пред)история и герои, в този смисъл не му е нужен специален „ключ“ за влизане в текста; от друга страна именно защото е сред най-дискутираните книги, на които по неизбежност са привнасяни какви ли не смисли, читателят трябва да бъде „освободен“ от допълнителни знаци, трябва да бъде оставен свободно да чете и възприема текста; от трета страна, Димовият роман е богат на проблеми и конфликти, а подобно богатство може да бъде унищожено с извеждането и превръщането на конкретен образ или сцена в смислов център на корицата; от четвърта страна корицата е един от най-мощните инструменти за категоризирането на дадена книга като любовна, с обществено-политическа, философска и т. н. проблематика, при „Тютюн“ обаче подобно категоризиране е практически невъзможно, което в някаква степен затруднява отговора на въпроса каква именно корица би била представителна за Димовия роман.

Коричните решения на „Тютюн“ можем да обособим до няколко основни типа: